Per què hem arribat aquí?

Aquest cap de setmana, hem quedat amb els meus amics per anar a la muntanya. El pla d'avui és pujar, quedar-nos a dormir al refugi i tornar demà. Aquesta ruta per arribar a Montmalús é**s** la meva preferida de tot Andorra. Ja portem hores pujant, però aquest camí mai se'm fa llarg. Recordo cada revolt, cada arbre caigut, cada roca al mig que s'ha de saltar. De petit, els pares em deien que acabaria coneixent més aquesta muntanya que casa meva, i tenien raó. El que més m'atrau és la solitud del camí, mai hi ha gent per aquí. És dels únics llocs del món on puc ser realment jo mateix.

Han passat dues hores des de l'última parada i la Júlia proposa d'anar a pixar. Ens aturem un moment, en un tros on el camí es fa més ample. Ja que hem parat, aprofito. Tots cinc marxem cap a costats diferents. Quan acabo, em reuneixo amb els altres al peu del camí per seguir amb la ruta. Hi són tots menys l'Aina.

–Encara no ha tornat? –pregunta el Sergi.

–Deu haver anat molt lluny –diu l'Albert traient-li importància.

Però els minuts passen i els nervis augmenten. La Júlia comença a cridar el seu nom, primer calmadament. En no obtenir resposta, cada cop puja més el to de veu.

–Vaig a buscar-la. –diu finalment, i desapareix entre els arbres.

Els altres ens esperem silenciosament. El Sergi intenta fer una broma per relaxar l'ambient.

–Ara arribarà l'Aina i ens esbroncarà per no deixar-la pixar tranquil·la.

Ric una mica, seria irònic.

Ningú sospita res, però quan la Júlia torna, té la pell blanca com el paper. Camina amb tanta pressa que ensopega amb una arrel i cau de genolls amb les mans al davant. S'aixeca ràpidament i cor fins a nosaltres com si no se n'hagués adonat.

–Algú… Algú ha… L'Aina és morta!

Els tres nois que esperàvem sortim corrents darrere d'ella. La seguim per un lloc on no hi ha un camí marcat. Anem tan ràpid i empegats que darrere meu l'Albert va xocant amb els arbres que jo esquivo a l'últim moment.

Allà està, l'Aina immòbil a terra amb una expressió d'espant a la cara.

–L'ha mossegat una serp? –suposa el Sergi assenyalant una punxada d'agulla al turmell de la noia.

–Això no és una mossegada de serp –diu la Júlia encara amb la cara sense color–. Algú l'ha atacat!

–Heu vist algú? –pregunta el Sergi mirant-me fixament, nego tan calmat com es pot estar en una situació així–. Doncs tenim una persona darrere que ens està aguaitant.

Què fort.

–Vaig a trucar a la policia –dic, i surto corrent al camí on hem deixat les motxilles.

El meu mòbil l'he deixat a casa avui al matí, he pensat que no em faria falta per a res a la muntanya, així que, quan arriben els altres miro les seves motxilles però els telèfons no hi són. Durant uns segons es fa un silenci absolut.

–Ens han agafat els mòbils? –diu amb un fil de veu la Júlia. Assenteixo.

La Júlia agafa la seva motxilla i busca frenèticament. Els altres l'imiten per provar sort, però res.

Discutim una estona sobre què fer a continuació. La situació és difícil i cadascú vol fer una cosa diferent. Estan molt alterats, per tant, el seu raonament també. M'han d'escoltar. Discutim una llarga estona i el sol comença a pondre's. Finalment, veient que no tenim mòbils i aviat es farà fosc, decideixen fer-me cas, deixar el cadàver de l'Aina i arribar al refugi per passar la nit.

Els ànims estan pel terra i el silenci predomina durant el trajecte. Només és interromput pels sanglots de l'Albert, que va l'últim i cada cop camina més feixugament. Ell s'ha mantingut ferm fins al final amb la idea de no abandonar el cos de l'Aina.

–No la podem deixar aquí!

–L'assassí està per aquesta zona, no podem quedar-nos! –la Júlia estava començant a perdre els nervis.

–No us importa gens l'Aina! –La conversa pujava de to.

Finalment, s'ha assegut a terra com un nen petit i s'ha negat rotundament a aixecar-se. L'Albert semblava completament fora de si. Ni els crits desesperats de la Júlia, ni els arguments del Sergi aconseguien que entrés en raó. S'estava fent tard i si no continuàvem caminant era evident que no donaria temps, així que l'he arrencat de terra d'una estrebada i amb quatre crits he aconseguit que es

posés a caminar. Mai no hauria pensat que reaccionaria així, l'Albert. Realment, no coneixes els teus amics fins que no veus totes les seves facetes…

La Júlia s'intenta mantenir forta, però cada cop que la miro als ulls, m'esquiva la mirada, té els ulls vermells i les galtes mullades. És ella la que està portant la motxilla de l'Aina, ha preferit carregar-la que deixar-la allà.

–Júlia, deixa la motxilla. Hem de pujar ràpid i et cansaràs molt. –l'he intentat convèncer.

–No vull que l'assassí tingui l'oportunitat de robar-li res més.

L'únic que sembla més o menys serè és el Sergi. Que davant meu puja a pas ferm. Tot i així, quan em demana que li agafi l'ampolla de la motxilla, se li trenca la veu a la primera paraula i s'allunya avergonyit.

Jo sé com els ha afectat a ells tot això, però ells no saben com m'ha afectat a mi. No saben com m'afecten les coses, com les bromes de mal gust o les humiliacions. Tampoc és culpa seva, acostumo a amagar-me perquè la gent no vegi les meves debilitats, no puc suportar sentir-me exposat ni vulnerable…

A mi no em surt de plorar, encara que potser hauria de ser el que està més afectat. Amb l'Aina ens coneixíem des de feia molt, molt abans que amb tots els altres. Sent justos, l'Aina va ser la meva primera amiga, llàstima que hagi hagut de morir. Jo no era de tenir molts amics, i vaig conèixer la resta gràcies a ella. Sempre em va donar suport i em va intentar integrar tan bé com va poder, fins i tot quan jo no li posava fàcil.

Quan arribem al refugi, faig palès que anem curts d'aigua, així que anem a la font a omplir les cantimplores. La Júlia i l'Albert emplenen les seves i van cap a dins del refugi. Omplo les meves i quan acabo, entro també. Dins del refugi fa fred, però almenys ens protegeix del vent. Estem esgotats i frisem per anar a dormir.

–I el Sergi? –diu l'Albert de sobte, al cap d'una estona.

Ostres, el Sergi, se m'havia oblidat. Sense dubtar sortim amb els frontals a buscar–lo. Estic mirant uns matolls quan sento un crit de la Júlia. Ja l'ha trobat.

Corro fins al lloc d'on ve el crit, la font. I efectivament allà està, el cadàver del Sergi.

Just arriba l'Albert.

– Se.. Segur que no… que no està viu?

– No, t'asseguro que no. –No hi ha cap possibilitat que torni a aixecar-se, té tot el cap dins de l'aigua i les mans i les cames inertes.

–Està aquí, la persona està aquí, i vol matar-nos a tots –crida l'Albert amb les mans tremoloses.

–No ens podem separar! –ordena la Júlia.

Tornem al refugi tan ràpid com podem. Ara ningú discuteix què hem de fer a continuació.

–Faré guàrdia tota la nit –diu la Júlia mentre s'asseu recolzada sobre el mur de pedra.

– Segura? –li dic, i ella assenteix.

Apaguem tots les llanternes menys la Júlia, que enfoca la porta, atenta. L'Albert obre la seva motxilla i tot seguit la torna a tancar. Així uns quants cops. Me'l quedo mirant una estona, però ni que els seus ulls es creuin amb els meus, no em veu. Aleshores s'estira a terra abraçat a la seva motxilla, balancejant-se com un nadó al seu bressol. Està totalment en xoc. Jo crec que està esperant despertar-se d'aquest malson, pobret. Sempre he pensat que era penós aquest noi. Com un gos, sempre segueix els altres. A més, deixa que el trepitgin com si res. No té ni opinió pròpia. Sort en té de la seva colla d'amics, tot i que no són perfectes.

La Júlia encara mira la porta fixament. De sobte se la veu molt més demacrada. Té dues bosses vermelles sota els ulls i unes arrugues a banda i banda de la cara que li afegeixen una desena d'anys. Jo no li queia gaire bé al principi. Desconfiava de mi i no ho dissimulava. A mi tampoc m'agradava ella, amb els seus aires de superioritat i el seu to imperatiu. Amb el temps li he anat caient millor. En el fons ens assemblem, i ella ho sap. Suposo que per aquesta raó no em volia al seu grup d'amics.

M'aixeco un moment per anar a buscar la motxilla que he deixat a l'entrada. Aleshores la noia crida. Un crit esgarrifós d'aquells que se't posen a dins i no t'abandonen fàcilment. La seva llanterna ha caigut a terra. La busco entre la foscor i l'agafo. Noto als meus dits un líquid calent. Il·lumino la Júlia, que ha caigut cap al costat. Té la samarreta i els pantalons tacats de sang provinent del seu coll, on hi té un tall. Tinc les mans tacades i el pols accelerat. Només queda l'Albert, dels meus quatre amics, només queda l'Albert.

A l’altra banda de l’habitació, l’Albert em mira amb els ulls esbatanats. De sobte, s'aixeca i surt corrent. Em giro, i no hi veig ningú més. El segueixo a fora on la fosca nit ens engoleix. El crido, però no s’atura. Segueixo corrent darrere seu i ràpidament l’atrapo. Ja és mort d’una punyalada a la panxa.

Miro a través de la foscor, no hi ha ningú. Hi ha un silenci sepulcral que només és interromput pel so del vent xocant contra les branques. Em quedo un minut quiet, o potser són dos.

El que acaba de passar és molt fort. Ha estat increïble. Increïblement fàcil. Voleu que us doni dos consells? No humilieu mai en públic algú com jo, i torneu a llegir tot el relat.